

d ů v o d e c h :

Nesprávné právní posouzení věci vidí dovolatel v tom, že nebylo vyhověno jeho námitce nedostatku aktivní legitimace. Dovolací důvod čis. 4 § 503 c. ř. s. není opodstatněn. Ta okolnost, že žalobkyně je uvedena jako blankoindosantka na rubu směnky, a tento blankoindosament není škrtnut, nezbavuje ji legitimace k žalobě. Již pouhá držba směnky by ji opravňovala k žalobě. Žalobkyně, jsouc nad to blankoindosantkou, má formální legitimaci věřitelskou, poněvadž mohla později nabýti směnky na základě tohoto blankoindosamentu, a v takovém případě se hledí na každého, kdo má směnku v rukou, jako na indosatáře, na každého detentora, i když jest jím sám blankoindosant (viz Rouček: Nové československé právo směnečné § 11, str. 124 a téhož: Československý zákon směnečný, II. vydání k § 11 sm. zák., str. 87, a k § 32. str. 182).

Čís. 12753.

Pozemková reforma.

Státní pozemkový úřad (jeho obvodové úřadovny) jest oprávněn odporovati zřízení vnuceného zástavního práva na přidělené nemovitosti.

Státní pozemkový úřad jest povinen nahraditi zvítězivšímu odpůrci útraty dovolacího rekursu.

Byl-li návrh na povolení vnuceného zástavního práva na přidělené nemovitosti podán před nabytím účinnosti Malého přidělového zákona ze dne 27. května 1931, čis. 93 sb. z. a n., jest návrhu vyhověti, byla-li přidělená nemovitost postižena jen zákazem zcizení, nikoliv i zatížení.

(Rozh. ze dne 7. července 1933, R II 265/33.)

Soud první stolice povolil exekuci vnuceným zřízením zástavního práva na nemovitosti, na níž vázl zákaz zcizení ve prospěch Státního pozemkového úřadu. Rekursní soud k rekursu obvodové úřadovny Státního pozemkového úřadu exekuční návrh zamítl. D ů v o d y: Protože v zákaze zcizení je obsažen i zákaz zatížení pozemku (viz sb. n. s. čis. 10.674), jest nutno vykáhati se k zatížení pozemku svolením Státního pozemkového úřadu. Toto svolení však při své žádosti za povolení exekuce strana vymáhající nepředložila, měla proto býti její žádost zamítnuta.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu a uložil Státnímu pozemkovému úřadu, by nahradil dovolacímu rekurentu (vymáhajícímu věřiteli) útraty dovolacího rekursu.

D ů v o d y:

Především jest uvést, že dovolací rekurent má neprávem pochybnosti o oprávněnosti Státního pozemkového úřadu, pokud se týče jeho

obvodové úřadovny odporovati zřízení vnuceného práva zástavního na přídělové nemovitosti. Jako domněle dotčený ve vyhrazeném mu právu udílení svolení ke zcizení nemovitosti má uvedený úřad, po případě jeho úřadovna právo k rekursu proti zřízení zástavního práva povolenému bez jeho svolení (§ 63 ex. ř.) a mimo to podává se právo uvedených úřadů k rekursu z ustanovení § 7 čís. 11 zákona čís. 330/1919 o pozemkovém úřadě a čl. I. odst. 2 čís. 10 vládního nař. čís. 226/1921 o obvodových úřadovnách (srovnej sb. n. s. čís. 9093). Rovněž neprávem má dovolací rekurent za to, že byl rekurs podaný obvodovou úřadovnou pozemkového úřadu teprve po dvou letech po vkladu vnuceného práva zástavního, opozdžený a že měl býti rekursním soudem jako takový odmítnut. Usnesení o zřízení vnuceného práva zástavního, o němž jde, nebylo Státnímu pozemkovému úřadu, pokud se týče jeho úřadovně vůbec doručeno, pročež rekursní lhůta pro uvedené úřady běžeti nepočala a tudíž ani neuplynula. Podle toho rekurs opozdžným nebyl. Oprávnění však nelze dovolacímu rekursu odepřít, pokud tvrdí, že, ježto na nemovitosti vázne jen zákaz zcizení a nikoli také zákaz zatížení, nebylo ke zřízení vnuceného práva zástavního svolení Státního pozemkového úřadu (jeho obvodové úřadovny) zapotřebí a že pro nedostatek onoho svolení bylo zřízení vnuceného zástavního práva rekursním soudem odepřeno neprávem. Co se toho týče, jest uvést, že návrh na povolení vnuceného práva zástavního byl podán dne 17. března 1931 a vyřízen prvním soudem dne 30. března 1931, tedy v době před vydáním po případě před účinností Malého přídělového zákona ze dne 27. května 1931, čís. 93 sb. z. a n., takže ustanovení § 2 tohoto zákona na souzený případ použití nelze. Až do platnosti Malého přídělového zákona bylo však ponecháno Státnímu pozemkovému úřadu (§ 23 příd. zák. čís. 81/1920), zdali a jak disposiční právo k přidělené půdě omezí. Státní pozemkový úřad vyhradil si u nemovitosti, o níž jde, jen svolení ke zcizení, nikoli také svolení k zatížení. Zákazem zcizení nerozumí se bez dalšího také zákaz zatížení, jinak by v § 364 c) obč. zák., v § 382 čís. 6 ex. ř. a v § 7 záborového a §§ 35 a 37 přídělového zákona nebyl vedle zákazu zcizení uváděn ještě zákaz zatížení. Měla-li nemovitost, o kterou jde, býti stížena i zákazem zatížení, bylo na Státním pozemkovém úřadě, by omezení to při přidělu, a ježto jde o přiděl na základě dohody (§ 27 přídělového a §§ 26, 28 a 31 náhradového zákona), tedy při schválení dohody stanovil. Ježto Státní pozemkový úřad tak neučinil a zákaz zatížení v pozemkové knize zapsán není, nebylo podle toho, co uvedeno, překážky, aby zřízení vnuceného práva zástavního nebylo povoleno. Dodati jest, že tím se na právu Státního pozemkového úřadu svolení ke zcizení případně odepřít nic nezměnilo a zákaz zcizení zůstal nedotčen. První soud povolil tedy vnucené právo zástavní právem, se zamítavým usnesením rekursního soudu souhlasiti nelze a bylo se proto na dovolací rekurs usnésti, jak se stalo (srovnej též sb. n. s. čís. 10.418). Výrok o útratách dovolacího rekursu se opírá o §§ 41 a 50 c. ř. s. a § 78 ex. ř.